fjerdssindstyve Lamper, findes ved hver af de 108 Loger forgyldte Bronzearme, hvori der brænde tre Vaxlys. Plafonden, der, ligesom de gamle italienske Kirkekupler, er malet med mange Figurer i Oliefarve, forestiller Olympen og Parnasset, og er et sandt Kunstværk. Dekorationerne ere forstørstedelen malede af den berlinske Theatermaler Gropius, og Maskineriet er af en anden Berliner, Roller, indrettet saa hensigtsmæssigt og sindrigt som muligt.

Til Bagfronten af denne Pragtbygning slutter sig en ny, skjøn, snorlige Gade, der paa begge Sider begrændses af et Palais imperial, i samme Art som Palais Royal i Paris; men som langt overtræffer dette i grandios Plan og Udførelse. Bygningen er endnu ikke tilendebragt; kun den ene Side er saavidt færdig, at den kan beboes. Men naar det Hele er fuldendt og ordnet, saa vil ogsaa dette Anlæg forgjæves søge sin Lige.

Udenfor Theatrets Façade har den store Plads paa begge Sider brede Trottoirer af Quaderstene, og i Midten af samme er, i en oval Form, anlagt en stor Have med engelske Anlæg, Blomsterpartier og Buske, omgiven med et høist smagfuldt Jerngitter.

Theatret aabnedes den 31 August 1832 (g. St.) med det fædrenelandske Sørgespil: „Posharski af Moskau" og et Divertissement; Stykket optoges med stormende Bifald, og opførtes flere Aftener efter hinanden.

Don Pedro og Don Miguel.

Om Don Pedro og Don Miguel siger den berlinske Vittighed, at de begge meget alvorligt beskjæftige sig med Postvæsenet; thi den Første vil have Alt frankeret, og den Sidste vil absolut have Porto.

Thorvaldsen.

Trodsende Tidernes Almagt, høit paa Bersmelsens Vinger,
Herlige Kunstner! Din Hæder stiger, i vældige Flugt;
Over de brusende Have, vidt mod de blaanende Kyster,
Kuller, paa Tiberens Vover, glandsfuldt Dit selvtjente Navn.
Venus, og Jason, og Psyche, bygte Dit Minde et Tempel;
Amor, og Mars, og Adonis, støtte den hædrende Indskrivt:
„Livet Din Kunst har forstenet — Stenen fik Liv ved Din Meisel" —
Dana har moderlig lyttet, fiernt, til de venlige Toner,
Seet Alexanders Triumph sig stolt at forene med Din —
End vil Egeria nævne Dig og Din Hæder for Roma,
Naar, i de verlende Tider, Stenen, Du formed, er Støv!

Oehlenschläger.

Over det sneedækte Norden lyste de funklende Stierner;
Evige Guder nedstege, smilte og droge til Valhal.
Helte, som Guderne ligned, svøbte i vældige Kræfter,
Leved og færdedes vide, strede og fulde i Kampen.
Evighedsværker forgiæves reistes og sjunke i Tiden;
Nornen sin Rune kun risted dybt i de bugnende Skiolde.
Seeren, dunkelt og mystisk, hylled det Store i Sagnet;
Cirklende langsomt, det hørtes, glemtes og døde i Mulmet.
Herlig da reiste sig Skialden, greb i den mægtige Harpe:
Livet, som længst var forsvundet, blomstred i vældige Toner;
Ägir ombruste sit Norden stolt, i de tordnende Have;
Guderne atter nedstege, Helte af Høien fremginge — —
Evig, i Tonernes Kieder, bundne til Jordlivets Dale,
Riste de Sangerens Minde nu for den undrende Verden.

N. Juel.

Udgivet af A. P. Liunge. Trykt hos P. N. Jørgensen.